หากพวกเขาไม่ตั้งตนเป็นมาตรวัดของทุกสิ่ง ...

Hölderlin, Hyperion · จดหมายเปิดผนึก 3 ตุลาคม 1996

เรียนแขกผู้มีเกียรติและมิตรสหายของร้านเหม่าไทย

การเปิดร้านอาหารไทยเล็กๆ ในย่าน Mitte ของเบอร์ลินภายในสิ้นปี 1996 ใกล้จะเป็นจริงแล้ว แต่พ่อครัวก็ถูกปฏิเสธวีซ่าอีกครั้ง

ภายใต้การนำของ „สำนักงานกลางเพื่อการแลกเปลี่ยนบุคลากรโรงแรมและร้านอาหารระหว่างประเทศ (ZIHOGA)" ที่แฟรงก์เฟิร์ต ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานแรงงานแห่งสหพันธ์ บรรดาข้าราชการเยอรมันได้เริ่มเข้าไปกำหนดแม้กระทั่งในต่างประเทศว่าใครเป็นพ่อครัวและใครได้รับอนุญาตให้เข้ามาเยอรมนี

ตามคำสั่งการปฏิบัติงานฉบับใหม่ พ่อครัวจากประเทศนอกสหภาพยุโรปอาจต้องได้รับประกาศนียบัตรภาษาเยอรมันจากสถาบันเกอเธ่ก่อนจะได้ปรุงอาหารให้แขก นอกจากนี้ยังต้องการให้การคัดเลือกพวกเขาดำเนินไปอย่างละเอียดอ่อนโดยอาศัยระบบราชการในท้องถิ่นตามความพอใจของข้าราชการเยอรมัน สำหรับผู้คนที่สภาพชีวิตซึ่งไม่ใช่แบบเยอรมันเลยทำให้เข้าไม่ถึงการศึกษาเช่นนั้น ก็ยังถูกเรียกร้องให้มีวุฒิจากโรงเรียนอาชีวะอีกด้วย

ไม่มีพ่อครัวคนใดในร้านเหม่าไทยและร้าน KAMALA ที่หลุดพ้นจากอุปสรรคอันแยบยลของข้าราชการสหพันธ์แห่งแฟรงก์เฟิร์ตเหล่านี้ได้ พวกเขามาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หัวใจอันยากจนของประเทศไทย ดินแดนที่ความยากจนและความปรารถนาชีวิตที่ดีกว่าผลักดันลูกหลานของแผ่นดินไปไกลถึงซ่องโสเภณีในแฟรงก์เฟิร์ต พวกเขาเรียนชั้นประถมอยู่ไม่กี่ปี แล้วก็ต้องยืนหน้าเตาเพื่อหาเลี้ยงชีพ ไม่ต้องพูดถึงการไม่มีระบบอาชีวศึกษาแบบเยอรมัน ถึงกระนั้น แม้ไม่มีใบรับรองของเยอรมัน แขกก็ลิ้มรสได้ว่าพวกเขาทำอะไรได้

ข้าราชการของ ZIHOGA ไม่ควรวัดโลกด้วยไม้บรรทัดแบบเยอรมัน ไม่ควรเข้ามาปกครองถึงในครัวว่ากล้วยไม้แห่งศิลปะการทำอาหารไทยควรเติบโตอย่างไร และไม่ควรทำให้ถึงขั้นทำลายกิจการที่มีชื่อเสียงและยังเสียภาษีอยู่ ดินแดนอันหอมกรุ่นด้วยสมุนไพรของร้านเหม่าไทยอาจเหี่ยวเฉาลงในเยอรมนีได้ง่ายๆ แล้วเมื่อนั้น เงินภาษีและเงินสมทบประกันสังคมจำนวนไม่น้อยจะหายไปจากคลังของรัฐเยอรมัน และชาวเบอร์ลินก็จะพลาดอาหารอร่อยๆ ไปหลายจาน

ในปี 1991 ผมกลับมายังเยอรมนีตะวันออก เพื่อชดเชยให้แก่แขกของผมและตัวผมเองด้วยอาหารไทย สำหรับชีวิตและโลกกว้างที่ชาวเยอรมันตะวันออกขาดหายไปเป็นเวลาสี่สิบปี หรือว่าไม่ช้าก็เร็วผมจะต้องไปขอลี้ภัยทางอาหารในประเทศอื่น? ผมจะไม่กลายเป็น Kohlhaas

เพื่อรักษาร้านอาหารไทยของผมให้อยู่รอด ผมได้ปิดล้อมกำแพงเมืองจีนของระบบราชการชั้นสูงของเยอรมนีมาสี่ปีแล้ว แต่เช่นเดียวกับที่ผมรับผิดชอบกิจการของผมในฐานะผู้ประกอบการ ผมก็รับผิดชอบต่อรัฐของผมในฐานะพลเมืองด้วย ประเทศของเราต้องการระบบราชการที่สร้างสรรค์และยืนเคียงข้างประชาชน

จากผู้คนที่เลี้ยงชีพด้วยเงินที่ผมจ่ายให้รัฐ ผมย่อมคาดหวังความช่วยเหลือได้อย่างชอบธรรม แต่หากพวกเขาในฐานะทูตมรณะแห่งกระดาษ ซึ่งไร้ความยั้งคิดภายใต้การคุ้มครองของตำแหน่ง พยายามทำลายสิ่งที่สร้างขึ้นมาด้วยความยากลำบาก ผมก็จะต่อสู้ ผมหวังว่านักการเมืองผู้รับผิดชอบจะควบคุมพวกเขาได้ทันเวลา กำแพงเมืองจีนก็พังทลายได้เช่นกัน

ได้โปรดช่วยผมด้วย กรุณาเขียนจดหมายถึง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสังคมแห่งสหพันธ์

Dr. Norbert Blüm, 53123 Bonn, Rochusstr. 1.

Norbert Frankenstein, 3 ตุลาคม 1996

ชาวเยอรมันตะวันออก นักญี่ปุ่นศึกษา เจ้าของร้านเหม่าไทย

คำแปลจากเอกสารต้นฉบับภาษาเยอรมัน